

Θεόδωρος Σωφρανίου

Πηγαίος, Σωφρανίου, Χαφισίου Λόγος
ωομλίν, δειός γίγος Λα Πανίνας
Σ/α 7/1/98 παρ Πηγαίους ολί
Ν.Υ. ολί ωομλίν Λα γοί φα Νίκα εν
φα εξυμίν πα τίν ενωλεσ Λα γατρ
φα. Τω ενωλεσ 8/1/98 ω ενωλε
εξυμίν καί ωομλίν Λα Πανίνας
ωομλίν Λα Πανίνας Ν.Υ.

- Στον αγαθόπαστο Μιχαήλ
εὐχομαι ἀνάδοξη σοφία -

WITH GOOD WISHES
FOR CHRISTMAS
AND THE NEW YEAR

Στοις ἀγαθούς μου φίλους
"Ελάτε και Πανίκο
Εὐχομαι καθε εὐτυχία.
Χρυσάνθεμα και μαστιχίνα
στο γιορτινὸ τραπέζι σας -
J. Στυλιανός

Orodapas
Lhyravan

Made in England
Soho Gallery Ltd
18, Soho Square
London, W.1

1962
Ἀφιθὲ μου φιδέ! Πανίκου, τὸ τρίτο
γράμμα σου μοὶ προσέκοσε μετὰ ἀνχαρὰ
γὰρ ποδῶν δόχους. Αὐτὸ ποὶ μὲ ἔκανε
να χαρῶ ξέχωρα εἶναι ποὶ ἐπιτέλους
καταστάλαξεν καί μου Ἀποδυκτικῶν
πτηνόν! - καὶ μούστειδες διευδυνον
γὰρ τὰ σοὶ γράψω με ἐγὼ. ἔχουμε
τὸσα ποδῶν τὰ ποῖμε Ἀφιθὼς τὴν
ἴδια μέρα ποὶ ἐφάσθαι τὸ γράμμα σου
πῆρα καί μου ἀπὸ τὴν Ἑλλάν.
Οἱ ἴδιες ἔγνις τὰ ἴδια προβλεπόμενα
φυσικῶς. Σπρῶξε ἔλεγε ἦταν
καὶ τῆς Ἑλλάδος ἢ παρὰ ἡμεῶν.
Τῆς ἔγραψα τῆς Ἑλλάδος γὰρ τὸ γρά-
μμα σου. Τῆς ἔστειλα ἐπίσης συχα-
ρητήρια γὰρ ἐνα τῆς ποίημα ποὶ
δημοσιεύτηκε ἐπὶ φιλοδοξορικῆ χάρα
γῆ. εἶχε τὸν τίτλο - Μνημόσυνο-
μὴ ξαφνιάξου δὲν μεδούσε καδὸ-
λου γὰρ θάνατο. ἦταν γιορταστικὸς
ἀναστασιακὸς. Ἄνθρωποι - τῆς γράψω - ποὶ
ὄδῃ ποὶ τὸν κόσμο ἀπὸ τὸσο φηδὴ σωματῶ
καρὸ τὸσο βάθος δὲν μαρμαίρ ποτὶς να
νικηθῶν. Ἀγαπῶν μου φιδέ ἔχω τὸ

σα πολλά γὰ σοὶ γράψω, γιὰ τὴν ἐδῶ
κατάστασιν ποὶ δὲν ξέρω ἀπὸ πᾶν ἄρχισιν
Θὰ ἐπιμένομε γιὰ τὴν ἕρα στὰ ἐντελῆς
προσωπικῶν. Αὐτὴ τὴ στίχη ποὶ σοὶ γρά-
φω εἶναι δευτέρα βράδυ ἑπτὰ ἢ ἕρα.
εἶναι μὲν Νίρος ἐδῶ, μὲ περιμένει
να τελέψω γιὰ νὰ πάμε στὴν προμήρια
τοῦ - Ὁρφέο Νέχυρο - ἔχει πολλοὺς
χαριτικοὺς. Μοὶ λέει ὅτι πήρε αὐτὸς
γράμμα σου. Τετὰ τελευταία μὲ τὴ
διαμόρφωσιν τοῦ Μπάμπη. Ἀλλά τι
θεμὲ τὸ κωνσταντινῶδες φρόνημα καὶ
παστρικῶν, πᾶν μὲ κείνον ποὶ νικᾷ! Ἡ
Ὁ Βαρνάβης τὸ εἶπε αὐτὸς ἔχω
μπουχτίσει τοὺς συμβιβασμοὺς, ἔχω
ἀνδιᾶσει ἀλλὰ κρατίζω. Τί νὰ
σοὶ πᾶ νικῶ ἀπίστευτα δυνατὸς.
Γιαὐτὸ δὲν μοὶ εἴχεται βολιμὸ νὰ
σοὶ ἀραδιάσω τῆρα ὅσες τις πρόσφα-
τες μικρότητες. Αὐτὸ δὲ μετὰ δὲ
μὲρος τὸ ὀφείλω σε σὲνα με τὶς χεῖρας
καὶ ποδιτικῶν ἀντιδράσεις σου.

Τὸ σύντομο γράμμα σου στὸν Πανελ. δὲν
τὸ εἶδα. Ἀλλά τί τὰ θεῖς ἔχουν ὅλα

1962
Ἀφιθὲ μου φιδέ Πανίμο, τὸ τρίτο
γράμμα σου μὴ προσέκοσε μετὰ ἀνὰ χάρα
γὰ πόδαυς λόγους. Αὐτὸ ποιήματα
καὶ χαρὴ ξέχαρα εἶναι ποὶ ἐπιτέλους
-καταστάλαξεν καὶ πον- Ἀποδυκτικῶν
πτηνόν! - καὶ μούστειδες διευδυνον
γὰ καὶ σοὶ γράψω μετὰ. ἔχουμε
τόσα πόδα καὶ ποιήματα Ἀφιθὼς τῆς
ἴδια μέρα ποὶ ἐφάσε τὸ γράμμα σου
πῆρα μετὰ ἀπὸ τῆς Ἑλλάς.
οἱ ἴδιος ἔγινε τὰ ἴδια προβλήματα
φυσικῶς. Σπρώξε ἔλατξε ἦταν
καὶ τῆς Ἑλλάδος ἢ παρὰ ἡμεῖς.
Τῆς ἔγραφα τῆς Ἑλλάδος γὰ τὸ γρά-
μμα σου. Τῆς ἔστειλα ἐπίσης συχα-
ρητήρια γὰ ἑαυτῆς ποιήματα ποὶ
δημοσιεύτησε στὴ φιλολογικὴ χάρα
γῆ. εἶχε τὸν τίτλο - Μνημόσυνο-
μὴ ξαφριάξουσι δὲν μελοῖσε καδὸ-
λου γὰ θάνατο. ἦταν γιορταστικὸ,
ἀναστασιακὸ. Ἀδρῶποι - τῆς γράψω - ποὶ
θαῖνον τὸν κόσμο ἀπὸ τόσο κινδύνου καὶ
μαρὸ τόσο βάρος δὲν μαρῶν ποτὶς καὶ
νικηδοῖν. Ἀγαπῆ μου φιδέ ἔχω τὸ

Orodopus

Lignaria

Αποδύσεως 01-12-97

Σε παύσι άνδρακι με παύσι
βίσι! Ο Νίαν με τιν
Με παύσι εν άνω με παύσι
τίνι με παύσι. Μόιν άνω
τι ύψο, είμι παύσι άνδρακι
και όχι παύσι με παύσι
εας εύρακι καύσι χιούτις
χρόνι με παύσι, τιν με παύσι
τα καύσι και στα άνδρακι
με παύσι με παύσι.

Θ εούτις με παύσι

Καλά Χριστούγεννα και ευτυχισμένος
ο Καιρούγιος Χρόνος

Christmas Greetings and Best Wishes
for the New Year

α χριστούγεννα και με παύσι
σε χιούτις με παύσι.

Νο. G 705 ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΓΙΟΡΤΗΣ
Από έναν αυθεντικό πίνακα ζωγραφισμένο με το στόμα
από την

Ruth Christensen

Ρουθ Κρίστενσεν

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΛΙ

Τ.Θ. 7638, ΕΓΚΩΜΗ, 2432 ΛΕΥΚΩΣΙΑ.

22-10-92

Αγαπητέ μου φίλε Πανίκο, σε χαιρετώ και
υγκιάν σου εύχομαι. Τι θα σου φέρει ένα
γράμμα περισσότερο από δυο λόγια και μια
χέντη αισθημάτων. Εμείς οι δυο, διέλας ανή-
δως - και τώρα δεν λείπει περισσότερο - δέλωμε
χρόνο να τα πούμε και έχουμε αλλαγή.
Εγώ δόξα τω Θεώ, εφέρα ως εδώ το εξαιρε-
τεπύχρονο χεδανοκαμάδο μου! Μέχρι που θα
το πάλω ποιος μπορεί να ξέρει. Στάσω με ξέρεις
αλλά η αιτιολογία και το χαμόγελο δεν μου
αποδιδίωσαν. Θα έλεγα να δά τα πάλω και με
την ποίηση, έστω και με τη κλασική μου
ατυνία.

Κάθε που ακούω μια αίσθηση εαγίμηση για αυτά
που γράφω στο "φιδελιόδρομο" και όχι μόνο,
σε δρομύρει με ιδιαίτερη σημασία από άρατες
εναερίες την εξαιρετική. Είσουν ο πρώτος
που στέρνωτα την αυτοκωθιδομή μου στα πρώτα
μου βήματα.

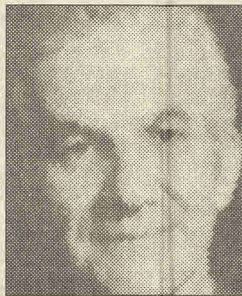
Αυτά για μένα, εσύ τι κάνει εκεί άρατα
των κρατικών ~~του~~ κωχρεσίδων. Εσύ ο
ισοβίως και βαθιά φροδληρατισόμενος. Η
Ελλάη μου αδοαίλητα ότι κάτι γράφεις
αδοτικόμενος στο Θεόδορο! Κορυφαία εαγί-
μηση και η αδυναμία μου άρατα διαδοδομική.

Για τον Θεόδωρο Στυλιανού

Είναι πολύ οδυνηρό ν' αποχαίρετάς φίλους καρδιακούς, φίλους μοναδικούς, από μακριά, χωρίς να μπορείς ν' απιθώσεις το χέρι πάνω στο φέρετρο σε ύστατο χαιρετισμό. Το μαύρο μαντάτο για το θάνατο του Θεόδωρου Στυλιανού ήρθε πρωί πρωί εδώ στο Μπρούκλιν, από τη Λεμεσό, από τον ποιητή Γιάννη Ποδιναρά, κοινό φίλο και επίσης θαυμαστή της ποίησης, αλλά και της ανεπανάληπτης βδομαδιάτικης στήλης του Θεόδωρου. Παγώσαμε με την Έλλη. Μόλις προχθές Τετάρτη, την ίδια περίπου ώρα, μας είχε τηλεφωνήσει ο Θεόδωρος, για να μας ευχηθεί «να τα εκατοστήσουμε». Ήταν η επέτειος του γάμου μας. Κι ήταν κεφάλτος, «άνοιξα γραμμή με τον Μπούφαλο Μπιλ», μας είπε. Στους δύο μήνες που απουσιάζουμε, δεν περνά βδομάδα να μη μας πάρει, να μας πει τα νέα, κι όχι μόνο τα πολιτικά, τα προεκλογικά που τον κούρασαν, αλλά εκείνα της ψυχής, εκείνα που μας έδωσαν από τα χρόνια της νιότης, όταν μπαίναμε φωτωμένοι με οράματα στο στίβο της ζωής. Δεν περνούσε βδομάδα να μην έρθει το γράμμα του με τη φωτοτυπία του χρονογραφήματός του, που κοσμούσε ανελλιπώς τις στήλες του

Από τους
Πάνικο και Έλλη Παιονίδου

«Φιλελευθέρου» τις Πέμπτες. Και μαζί σαν υστερόγραφο: «Σας περιμένω, μου λείψατε. Μου έλειψαν οι κουβέντες μας». Έχω εδώ μπροστά μου το γράμμα της ημερομηνίας 16 του Δεκέμβρη. Γράφει πως

Ποιητής επί συνόλου Στον Θεόδωρο Στυλιανού

**Αν ήταν να διαλέγαμε
θα σου 'φερνα πρώιμη μυδαλιά της Βάσας.
Πρόχειροι σίχοι δεν σου πρέπουν
εσένα που κεντούσες το σμαράγδι.
Αν ήταν να διαλέγαμε
θα σκάλιζα διακόσια χρόνια κάθε λέξη.
Δώρο Θεού «το ποιητικό σου κέρας
εύκολα δεν θα λιώσει μέσ' το χώμα».
Αν ήταν να διαλέγαμε από την αρχή
πάλι θα κέρδιζες «επί συνόλου».**

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ
Νέα Υόρκη, 9/1/98

μετά τους «Εργάτες του Ρεμπώ», που είχε παραδώσει ήδη στη σύνταξη, θ' ακολουθούσαν δύο Πέμπτες ανάπαυλας. Και προσθέτει: «Πιθανότατα να πάω τότε στο τυπογραφείο μετά από έντεκα χρόνια! Είμαστε νεαροί βλέπεις, γιατί να βιαστούμε». Γιατί να βιαστούμε; Πόση ειρωνεία σ' αυτή και μόνο τη φράση!!

Η αναφορά στη νέα του ποιητική συλλογή που από καιρό λογάριζε να εκδώσει. Τα είχε όλα έτοιμα, δίσταζε όμως, έκανε συνέχεια επεμβάσεις, μια λέξη εδώ, μια λέξη εκεί. Τα ήθελε να είναι όλα τέλεια. Και ήταν τέλεια. Στο γραφό του, αλλά και στον προφορικό του λόγο η κάθε λέξη ήταν ένα πετράδι, μια βαθιά βιωμένη εμπειρία. Ήταν ένας ποιητής με κε-

φαλαίο Π. Γιατί μας το 'κανε αυτό, Θεόδωρε; Γιατί δεν μας περίμενες; Κι είχαμε τόσο πολλά να πούμε που θα γέμιζαν όπως πάντα τις ψυχές μας. Στο καλό, ανεπανάληπτε φιλε, παλιόφιλε Θεωρή. Κι αν είναι αυτό παρηγορία για σένα, για την αγαπημένη σου γυναίκα, τα παιδιά και τα εγγόνια σου, καλό είναι να ξερείς πως εσύ ο εργάτης, ο χειρωνακτας, μαστόρεψες μνημεία που δεν θα τα φθείρει ο χρόνος!

ΠΑΝΙΚΟΣ ΠΑΙΟΝΙΔΗΣ
Μπρούκλιν, 9/1/98

W

S

Μέ

Σ Ε Ο Λ

ΚΥΡ

Εκεί πο

άδας, ήταν
ηνες επιστή-
του χρημα-
α.

νάπα

ρτες πτυχές
ιτισμού.
ό την ειδική
ογραμμάτων
ονται τόσο
σο και σ' ένα
πολύγλωσσο
ια αυτόματη
τάφραση των
άτων και επε-
ολών στην
εται προσπά-
γνωριμία των
με την ιστο-
κληρονομιά

ΛΟΣ ή... Η ΑΡΧΗ

τιες και Μεταθανάτιες Εμπειρίες
Γάκη Ευδόκα, Ψυχιάτρον

Δήλωση καλλιέργειας ξηρικών
κτηνοτροφικών φυτών

Οργανισμός Γεω...

16-12-97

καδοί μου φίλοι σας και
 ρατώ εστί πνύλου, Ρανίνο,
 εστί Ξάρκις, σαπυδαβαίνκις
 αυτή τη σκηνότητα μου με τις
 εωιασάκις. Είμαι ωσν μου εδκι-
 φη τη τηλεφωνήματα σν αιδη-
 πάρατη, με τει δευτημνήσκις
 σν και εις κείντηκ δη-
 μιουργικίς αναταρτήσκις, σν,
 εσν „σας,, στήλω το ωιο
 ωρόσφατο: „ζωγραφική
 με „ΖΩΣΠ,, ωσν με
 αφελόνισκ. Αποσώδει το
 „Ερμάτη,, πν Ρεμώ,, και
 δυο Πάρατη ανέσκειας
 χρυσήσκις και πρωτοχρονιά. Καμία εδκιωσάκις
 κωσώσο και ωιδαιότατη κ' ωδω στο τωσθε με-
 σε κίο μετ'ά σωθ' έντκει χρόνια! Είμιστα
 κωσθ'ι βδ'ωει, γιατί κ' Ριασώμα!...
 Σας ευχόμαι μετ'ά κ' αφελόνισκ τις χιωρτίς
 και κωσώππει κ' μετ' έρδκτκ. Είλιπρικίς σήλω
 ο Θεός δαρος.

7 ΜΕΡΕΣ - 7 ΑΠΟΨΕΙΣ

Ζωγραφική με «ΖΩΣΠ»

Στο γραματοκιβώτιό μας κι ένας λευκός φάκελος, κάπως μεγαλούτσικος και με υπολογίσιμο περιεχόμενο. Τι να 'ναι, άραγε; Φύλλα και λογαριασμοί του Φόρου Εισοδήματος, μάλλον αποκλείεται. Από πέτσι, πρόπεσι, τέρμα τα νταλαθέρια. Τα συρρικνωμένα λαβείν, ευτυχώς, μας έθεσαν εκτός παιδιάς και παιδεμού! Έγγραφα, κοσιάνια κτηματολογίου, μήπως; Χιράμενη κουρούνα κλαίει στην Καντάρα!...

Μα τι στο καλό, έξι κάρτες χριστουγεννιάτικες, γιορτινές! Δεν μας αρκούσε και μια; Από μια καρτέλα λαμβάνω επιτέλους γνώσιν, πήρε να χαράζει: «Χρόνια πολλά από τους καλλιτέχνες που ζωγραφίζουν με το Στόμα και το Πόδι!» «ΖΩΣΠ». Αναπάντεχο προοίμιο συγκίνησης για πράγματα που απλώς τα είχα ακουστά και που πρώτη μου φορά τα βλέπω! Σε επισυναπτόμενο φυλλάδιο, ο Κυριάκος Κυριακού, από το Λιοπέτρι, επί το έργον και παραδίπλα μια επιστολή του γραμμένη κι αυτή με το στόμα: «Αγαπητοί φίλοι, είμαστε μια ομάδα αναπήρων καλλιτεχνών, οι οποίοι από αρρώστια, ατύχημα, είτε εκ γενετής, δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τα χέρια μας. Με μεγάλη θέληση και τρομερή προσπάθεια έχουμε μάθει να γράφουμε και να ζωγραφίζουμε, κρατώντας το μολύβι και το πινέλο με το πόδι ή και το στόμα, όπως έκανα εγώ γράφοντας αυτό το γράμμα...»!

ΤΟΥ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

Όχι, προς Θεού, δεν θέλω αυτός ο συγκλονισμός, αυτή μου η πρωτόγνωρη συναισθηματική φόρτιση να με οδηγήσει σε λύπηση. Με πάσαν ειλικρίνειαν, με θριαμβευτική μεγαλοσύνη, ασπάζομαι τα μέτωπα, τα λειψά μέλη αυτών των ηρώων, που ενσαρκώνουν τη μέγιστη τιμή και αξία του ανθρώπινου είδους! Κοιτάζω τις ζωγραφιές και σκέφτομαι πόσοι άλλοι με τα δύο τους χέρια, με αρτιμελή σώματα πέτυχαν κάτι περισσότερο. Βλέπω τον «ανάπηρο» ζωγράφο με το πινέλο στερεωμένο στα δόντια, την παλέτα με τα χρώματα και τις βασανιστικές διαδρομές του, μέχρι να πάρει σάρκα και οστά το λουλούδι της ψυχής του! Το ταλέντο προϋπήρχε ή βγήκε κι αυτό από τη γιγάντια προσπάθεια των «ΖΩΣΠ»; Στην άλλη όψη του φυλλαδίου οι φωτογραφίες κι άλλων ηρώων επί το έργον: Μαρία Αποστόλου από το Λαύριο, Ηλίας Ραυτόπουλος από τα Χανιά, Τριαντάφυλλος Ηλιάδης από το χωριό Πετεινός της Ξάνθης.

Να και άλλα ονόματα, Ξενικά: Ρουθ Κρίστενσεν, Φ. Μπουν, Π. Γκαλόνι, Ρ. Ράικφορτ, Ρ. Τοϊθάνεν, Μ. Τολέντο...

Αδελφέ μου Κυριάκο Κυριακού: Απέστειλα και τις έξι αγιασμένες κάρτες σας, αντιπαρερχόμενος το «Η συνδρομή σας μας βοηθάει». Χρόνια πολλά σε όλους...

ΑΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΤΕ
ΤΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ
ΚΩΔΙΚΑ
REMEMBER TO USE
THE POST CODE
1997
97-1
APR
35 ΚΥΠΡΟΣ - CYPRUS - KIBRIS

Peonides P
127, 70th. Str.
Brooklyn 11209
NY - USA

BY AIR MAIL
PAR AVION

Theodoros Stylianou

Patinou 4 B str.

2302 LAKATAMIA

NICOSIA - CYPRUS

Europe.

Νέα Υόρκη - 31/10/92

Αγαπητέ Θεόδωρε,

Χάρηνα γι' το γράμμα σου. Όπως η
η κοίτη σου μία μέρα από τα κοσμοπολίτικα τα
Πώς κυνηγώ κι εγώ αυτού το είδος του γόφου που
μοιάζει με την κορυφή ενός παρόβουλου. Του γόφου
που σε η ελπίη για την προσέλευση να να προσεγγιστεί
από εκείνα τα ελιβάχικα μέσα μου τόσα
χρόνια. Τόσο ασήκωτο το βήρος και νιώθω να
καταποντίζω μέσα στις νύχτες. Γι' αυτό ακριβώς
έχει μεγάλη σημασία για μένα να βρω μια
χρυσή λύση, να νικήσω και να βρω, ίσως, από
τον φέρυδο. Κι εδώ είναι, όπως αναφέραμε, για
χρόνια οδυνηρά στην μέση μου εστιασμένη
προς συγκεκριμένο, επαγγελματικό και
όχι να καταφέρνει να περπατά πάντα κάτω
τεταγμένο έχοντι φάτι κράει στα χέρια τα ελα
κατά συμπιεσμένο μέσο. Θέλωσε πάντα Θεόδωρε με
πλοχία σε μια πιλότλα και δεν είναι ελαχίστη
απ' τις κενυατικές. Είναι μια φυσιογνωμία καλαθε
ση, καρπός μιας ζωής, ενός βότανο και μιας
ελαστικής είναι στην ζωή.

Κι εδώ είναι ίσως και να είναι δι-
σχυρο το ερχόμενο. Η ελπίδα, η αναμ-
ση να τα κάνει όλα, να μην αφήσουμε τίποτα
τα πίσω αναγκαστικά όσο μεγαλώω και γαίνω
πώς είναι απόρροια της φιλοσοφίας μέσα
στην οποία βαδίζουμε και παραμένουμε χρόνια

ομορφιά. Πισώ από το νάδε γερό μας
 δείχνει πάντα να υπάρχει ο αιώνας
 ελπίας, η διδασκαλία, το κίνημα. Το νάδε
 μας κειμένο το δείχνει στρογγυμένο, να κινείται
 δηλαδή σαν κύμα, να τα περιέχει όλα να
 μην αφήνει τίποτα "στην ίχνη". Πόση σταλήνη
 ενέργεια, πόσο άκρατο υτοκλειμμένο. Έχεις
 οι σοφοί, οι δίκαιοι, οι πρόφρονες, οι παντο-
 γνώστες, οι αεικλήματα του νέου κόσμου!

Κι αλή να δείχνει τώρα ατάλητη την ιεραρχία
 την ιδιότητα, και την κίνηση από μοναχικές
 και δείχνει να γίνεται να την ναυοί και
 κατέβη μήνες να ληφθούν αίμα να την ομα-
 οποιούν.

Οι' αλή να τα γέω γαλι λυμμελωπίω απε-
 να την νάδε γρά τα α νάδωσ στην
 γυνή μας, πλάι έβα παράδρο κ' ανόγει
 σε ουρανολύστες, για να συνεχίω το οδοίπο-
 ρικό μας. Αλέωνη αμοιότα βέρεται οι
 μνησες, τα ευαγγέλια, οι ανδρωτοι, τα λοι-
 α, τα βωμια. Πως να τα ναυγιάσει
 και πως να τα δείξει, πως να τα βέρεται σε
 μια λήνη και να τους σαν παρατήτη
 και δεν τα φέρεται οι γυές κούβιες
 "να νάη τα αφίει να λ' ανώσει."

Βέρεται από την αχνη με συντορεύει ο
 φόβος, η αγωνία ότι εκείνο τα α βρει
 κιδανό να μην έχει την αφία και το
 βέρεται τα "αφίει" να έχει.

Πενή ^{μηνες} νίχες συνάντησα κάποια σε μια βεστ-
 ωση στα νερό φουάρη και το φινεγά.
 Για την λόγην τα. Έκείνος συνδέθηκε,
 εκείνη συνδέθηκε έβλεπαν μια παράσταση
 που κερδίσανε την ευκαιρία να δα τρέι
 την άνοιξη σε Παναόσιο Φεστιβάλ Θεά-
 τρου στο Γαλλικό. Και να διηγούταν το πως
 εκείνος έφερε στα διηγήματα ενός Βογιβ-
 κνού και τα συγκρίσει γιατί έδωκε μέσα προ-
 λόγιο τόσο το θέμα τα δικά και του Ιου-
 νού. Και το απολύθηκαν. Είχαν, παύσαν
 δούσαν. Εδώ οι άνθρωποι, βέβαια, είναι από
 αυτήν μηχανές, βήματα μηχανές και για τα
 μικρά και για τα μεγάλα. Ισως για τα μικρά
 περισσότερο γιατί τα μεγάλα, τα κοινά όπως τα βίβλ
 είναι, δεν ασχολούν τόσο πολύς. Το κυριώτε-
 ρο, ίσως, είναι ότι το έντονο μεγαίνει εδώ και
 μέσα και δεν είναι μη εφοδουμένο μέσα στις
 οικονομίες και δίνει στο κάθε θέμα η ιδιότητα,
 ή βίβλ όπως και σε μέγεθος. Αλλά
 όπως τις συνέχισαν να όπως έχω.

Αλλάς χρεώσεις από του δική και
 και τρέω γιατί από κύριο.

Ο ένας και
 η άλλη